

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Gbagbos system a.s.**, IČO 27828026
sídlem Dlouhá třída 1161/97, 736 01 Havířov - Podlesí
zastoupený advokátkou Mgr. Karin Kulčárovou
sídlem Dlouhá třída 1161/97, 736 01 Havířov - Podlesí

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 702 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024 č. j. 3242522/24/3210-50525-804369, ve věci námitky proti vyrozumění o úroku z prodlení

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2024 č. j. 3242522/24/3210-50525-804369, jímž bylo částečně vyhověno námitce žalobce a změněno vyrozumění Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 4. 2024 č. j. 1593440/24/3210-50525-804369, o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností dle § 252 daňového řádu, a to způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí.
2. Žalobce v podané žalobě nejprve přiblížil rozhodný skutkový stav.
3. Žalobce uvedl, že finanční orgány vedly ohledně žalobcových daňových povinností na dani z příjmů právnických osob (dále jen „DPPO“) dvě daňová řízení, a to řízení týkající se dodatečného daňového přiznání (dále jen „DDP“) na DPPO za zdaňovací období od 1. 7. 2016 do 30. 6. 2017 (dále jen „první zdaňovací období“) a dále řízení týkající se doměření daňových povinností na DPPO za zdaňovací období od 1. 7. 2018 do 30. 6. 2019 (dále jen „druhé zdaňovací období“). Podle žalobce spolu obě daňová řízení úzce souvisí navzdory rigoróznímu pohledu finančních orgánů, které jejich provázanost odmítají. Z pohledu žalobce výsledek jednoho řízení nutně ovlivňuje výsledek řízení druhého.
4. Ke skutkovým okolnostem žalobce uvedl, že ke dni 27. 3. 2017 evidoval jako dlužník dluh ve výši 86 103 980 Kč vůči společnosti FAU s.r.o. (dále jen „FAU“) z titulu povinnosti zaplacení kupní ceny za dodané pohonné hmoty. Ke stejnému datu žalobce evidoval vůči této společnosti pohledávku ve stejné výši z titulu nároku na náhradu škody způsobené ukončením podnikatelské činnosti společnosti FAU. S ohledem na existenci pohledávky a protipohledávky žalobce oznámil společnosti FAU, resp. jejímu insolvenčnímu správci, jednostranné započtení vzájemných pohledávek a dluhů mezi žalobcem a společností FAU ve smyslu ust. § 1982 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „jednostranné započtení“ nebo „započtení pohledávek“). Žalobce zastával názor, že toto započtení pohledávky proběhlo řádně a v souladu se zákonem.
5. Na základě uvedeného žalobce při sestavování daňového přiznání k DPPO za první zdaňovací období zahrnul výnos ze započtení pohledávek do příjmů a z tohoto příjmu také odvedl daň. Dne 3. 11. 2020 žalobce obdržel předžalobní výzvu insolvenčního správce společnosti FAU, jenž se domáhal úhrady kupní ceny ve výši 86 103 980 Kč z titulu povinnosti zaplacení kupní ceny za dodané pohonné hmoty a namítl neplatnost jednostranného započtení provedeného žalobcem, a to z důvodu neexistence pohledávky žalobce vůči společnosti FAU.
6. Žalobce v návaznosti na uplatnění pohledávky insolvenčním správcem požádal daňového poradce společnost ABC.TAXES, s.r.o. (dále jen „daňový poradce“) o posouzení daňově právních dopadů případné neplatnosti jednostranného započtení pohledávek. Daňový poradce vydal dne 27. 11. 2020 stanovisko, v němž žalobci doporučil podat DDP k DPPO

za první zdaňovací období, což žalobce učinil dne 22. 12. 2020. Žalobce se vůči správci daně domohl účinnosti tohoto DDP až po extrémně dlouhých procesních peripetiích, včetně využití žalob proti nečinnosti.

7. Správce daně nakonec revidoval své závěry a dne 9. 4. 2024 vydal dodatečný platební výměr, kterým vyhověl DDP žalobce ze dne 22. 12. 2020 a výnos ze započtení pohledávek dosud zahrnutý do základu DPPO za první zdaňovací období oddalil. Žalobce se tedy teprve dne 9. 4. 2024 domohl účinnosti DDP ze dne 22. 12. 2020. Vydáním dodatečného platebního výměru ze dne 9. 4. 2020 č. j. 1423828/24/3210-50525-804369 se uzavřela procesní linie DDP k DPPO za první zdaňovací období. Paralelně však probíhalo řízení ohledně DPPO za druhé zdaňovací období, v němž správce daně již dne 27. 4. 2021 doručil žalobci výzvu k podání DDP za toto zdaňovací období z důvodu, že započtení pohledávek mezi žalobcem a společností FAU nebylo účinné, a proto nedošlo k zániku dluhu žalobce vůči společnosti FAU ve výši 86 103 980 Kč. Jelikož tento dluh byl více než 30 měsíců po splatnosti, měl žalobce zvýšit svůj výsledek hospodaření za druhé zdaňovací období o částku odpovídající výši tohoto neuhrazeného dluhu.
8. Žalobce v reakci na výzvu správce daně za druhé zdaňovací období upozornil na DDP ze dne 22. 12. 2020 za první zdaňovací období, jímž se správce daně odmítl zabývat. Současně žalobce poukázal na svou obavu, že postupy správce daně mohou směřovat ke dvojímu zdanění příjmu plynoucího z téže obchodní transakce. Následně správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu na DPPO za druhé zdaňovací období, v jejímž důsledku byl vydán dodatečný platební výměr ze dne 16. 5. 2022. Následně žalovaný vyrozuměl žalobce o úroku z prodlení, proti čemuž podal žalobce námitku, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
9. Žalobce s ohledem na výše uvedené specifické skutkové okolnosti má za to, že nikdy nebyl a z povahy věci ani nemohl být v prodlení s úhradou DPPO za druhé zdaňovací období. Je nutno přihlédnout k tomu, že daňové povinnosti žalobce za obě zdaňovací období spolu věcně souvisí a vztahují se ke zdanění obchodní spolupráce žalobce se společností FAU. Obě daňové povinnosti nemohou existovat najednou, neboť žalobce buď řádně započte pohledávky, a tedy nutně zákonně zdaní výnos ze započtení, nebo neprovedl řádné započtení a pak má skutečně dojít ke zdanění dluhu vůči společnosti FAU. To ovlivňuje i posouzení právní otázky, zda žalovaný vůbec může po žalobci požadovat úrok z prodlení za druhé zdaňovací období.
10. K doměření daňové povinnosti na DPPO za druhé zdaňovací období došlo výlučně v důsledku postupu žalovaného v řízení o DDP vztahujícím se k prvnímu zdaňovacímu

období. Žalobce byl připraven dobrovolně přiznat a uhradit DPPO za druhé zdaňovací období před zahájením doměřovacího řízení i v jeho průběhu a neučinil tak jen z toho důvodu, že žalovaný odmítal až do 9. 4. 2024 přiznat právní relevanci DDP ze dne 22. 12. 2020. Žalovaný dlouhodobě odmítal oddanit žalobci výnos ze započtení pohledávek dříve zahrnutý do základu DPPO za první zdaňovací období, který žalobce nejen že zdanil, ale také uhradil ve prospěch účtu žalovaného. Žalobce v souvislosti s realizací obchodního případu se společností FAU provedl ve prospěch správce daně úhradu daně, jakkoliv se nejprve formálně jednalo o úhradu daňové povinnosti plynoucí z výnosu ze započtení pohledávek v rámci DPPO za první zdaňovací období.

11. Doměřená daň na DPPO za druhé zdaňovací období byla splatná až dne 2. 1. 2020 a v této době již podle žalobce žalovaný materiálně disponoval přeplatkem žalobce na DPPO za první zdaňovací období, neboť i sám žalovaný dovodil, že ke zdanění výnosu ze započtení pohledávek nemělo dojít. Úhrada však proběhla a není možné ji ignorovat. S ohledem na faktickou existenci přeplatku nemohl žalobce z povahy věci nikdy být v prodlení s úhradou DPPO za druhé zdaňovací období.
12. Podle žalobce je rozhodné, že žalovaný měl prokazatelně již před 2. 1. 2020 k dispozici žalobcovy finanční prostředky, které mohl využít pro fiskální účely státního rozpočtu. V důsledku jednání žalobce z materiálního pohledu nikdy nedošlo k tomu, že by státní rozpočet neměl finanční prostředky od žalobce včas k dispozici, a že by finanční prostředky od žalobce ve státním rozpočtu chyběly. K této specifické a výjimečné okolnosti měl žalovaný přihlédnout. Pokud žalobce byl, a to jen ryze formalisticky, v prodlení s úhradou daňové povinnosti, jednalo se o prodlení, které nemělo žádný negativní materiální přesah vůči státnímu rozpočtu a v konečném důsledku se na státním rozpočtu nijak negativně neprojevovalo.
13. Žalobce měl původně za to, že výnos ze započtení pohledávek podléhá zdanění. Jakmile dovodil, že je zde riziko, že je započtení pohledávek neúčinné, provedl příslušné procesní kroky a podal DDP, v němž ustoupil od svého původního daňového tvrzení. To však neznamená, že by se chtěl bránit úhradě zvýšené DPPO za druhé zdaňovací období.
14. Podle žalobce je tak na místě zohlednit, že daňové povinnosti na DPPO za první zdaňovací období žalobce nikdy neměl hradit, a pokud tak učinil, vznikl mu v okamžiku úhrady z materiálního pohledu přeplatek, k němuž měl žalovaný při svých úvahách o úroku z prodlení přihlédnout.
15. Podle žalobce není na místě lpět na tom, že DDP má mít účinky až ke dni 31. 12. 2020. Předpis přeplatku na osobní daňový účet ke dni 31. 12. 2020 je podle žalobce projevem přepjatého formalismu ignorujícího specifické okolnosti případu a skutečnost, že žalobce fakticky finanční prostředky ve prospěch státního rozpočtu uhradil mnohem dříve.
16. Pokud žalovaný následně podané DDP za první zdaňovací období akceptoval jako zákonné a sám naznal, že žalobce neměl DPPO za první zdaňovací období hradit, pak je

zcela absurdní nyní po žalobci požadovat úrok z prodlení na DPPO za druhé zdaňovací období. Žalovaný de facto držel a využíval po nemalý časový úsek finanční prostředky žalobce bez právního důvodu a nyní na základě extrémně formalistické konstrukce požaduje úrok z prodlení, přestože mohl finančními prostředky žalobce disponovat.

17. Žalobce vnímá postup žalovaného jako sankci za to, že DDP v průběhu doměřovacího řízení neuhradil, a využil příslušné právní prostředky k tomu, aby žalovaný nakonec musel přistoupit k oddanění výnosu ze započtení pohledávek původně zahrnutého do základu DPPO za první zdaňovací období.
18. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stěžejní pro posouzení dané otázky je podle něj skutečnost, že byly splněny zákonné předpoklady pro vznik úroku z prodlení, jak jsou definovány v ust. § 252 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“). Právní úprava správci daně neumožňuje ve fázi předpisu úroku z prodlení odhlédnout od splnění zákonných podmínek a zohlednit specifické okolnosti případu. Ty je možné zohlednit a provést korekci úroku z prodlení až v rámci institutu prominutí příslušenství daně.
19. Žalobce nesprávně stanovenou daň v prvním zdaňovacím období správně řešil podáním DDP. V případě prvního zdaňovací období se však jednalo o odlišnou daňovou povinnost, nezávislou na jiných daňových řízeních. Důvodem, proč žalobce odmítl podat DDP za druhé zdaňovací období bylo to, že žalovaný po určitý čas zastával názor, že DDP za první zdaňovací období je neúčinné, resp. podané po subjektivní lhůtě pro jeho podání. Z toho žalobce dovozoval, že žalovaný hmotně právně posoudil jeho daňovou povinnost za první zdaňovací období tak, že pohledávka žalobce vůči společnosti FAU byla způsobilá k započtení. Vzniklý rozpor v posouzení způsobilosti pohledávky započtení v obou zdaňovacích obdobích pak žalobce vnímal jako nezákonné dvojí zdanění jedné obchodní transakce.
20. Nesprávné zdanění předmětu daně u prvního zdaňovací období nemůže ve výsledku vyloučit možnost provést řádné zdanění v souladu se zákonem u druhého zdaňovací období. Postup žalobce, který svůj úkon v daňovém řízení za nyní posuzované zdaňovací období podmiňoval provedením určitého úkonu žalovaným v řízení o prvním zdaňovacím období, tak postrádal jakoukoliv zákonnou oporu. Žalobce byl správcem daně k podání DDP za druhé zdaňovací období vyzván podle ust. § 145 odst. 2 daňového řádu, takže byl s právním názorem správce daně seznámen.
21. Ke snížení daně za první zdaňovací období došlo na základě DDP žalobce ze dne 22. 12. 2020, kdy jako datum zjištění důvodů pro podání DDP uvedl den 27. 11. 2020, přičemž žalovaný na základě tohoto DDP konkludentně doměřil daň k datu 31. 12. 2020, byť konkludentní dodatečný platební výměr byl vydán až dne 9. 4. 2024. Přeplatek z předcházejícího zdaňovací období se ve výpočtu úroku z prodlení projevil a z vyrozumění o úroku vyplývá, že úrok

z prodlení vznikl toliko za období od 2. 1. 2020 do 31. 12. 2020, tedy do data promítnutí přeplatku (snížení daně) z prvního zdaňovací období na osobní daňový účet žalobce. Daň je vyměřena/doměřena ke dni účinnosti rozhodnutí o stanovení daně. K doměření v řešeném případě došlo konkludentně, a tedy rozhodnutí se považuje za doručené posledním dnem lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání. Přeplatek tedy nevznikl podáním DDP, nýbrž až posledním dnem lhůty pro jeho podání, tj. 31. 12. 2020. Na základě uvedeného lze dojít k závěru, že v době splatnosti daně za druhé zdaňovací období žalovaný materiálně nemohl disponovat přeplatkem daňového subjektu na DPPO za první zdaňovací období.

22. Žalovaný zdůraznil, že je nepodstatné, že doměřil daň za předcházející zdaňovací období až v r. 2024, když rozhodl v souladu s DDP žalobce. Délka řízení u daně za předcházející zdaňovací období neměla vliv na výši úroku z prodlení na DPPO. Podstatný je pouze fakt, že žalobce měl zákonnou povinnost podat DDP za druhé zdaňovací období a daň uhradit, což neučinil. V jeho omisivním jednání tak nelze spatřovat polehčující okolnost, která by nějak ovlivnila vznik úroku z prodlení na DPPO.
23. Závěrem žalovaný uvedl, že nelze přijmout argument, že prodlení s úhradou doměřené daně nemělo negativní dopad na státní rozpočet. V obou zdaňovacích obdobích totiž nebyl zdaňován tentýž příjem. V prvním zdaňovacím období byla zdaňovaným příjmem pohledávka vůči společnosti FAU, jež byla žalobcem vytvořena na základě odborného vyjádření společnosti Ostravská znalecká a. s. Za druhé zdaňovací období byl zdaňovaným příjmem neuhrazený dluh (závazky žalobce vyvstalé z dodavatelsko-odběratelských vztahů) podle § 23 odst. 3 písm. a) bod 11 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „ZDP“). Nelze tak konstatovat, že by daň za druhé zdaňovací období byla uhrazena již v předchozím zdaňovacím období. Je zřejmé, že žalobce při zdanění předcházejícího zdaňovacího období nepostupoval uvážlivě, ale unáhleně provedl jednostranné započtení nejisté a neurčité pohledávky vůči společnosti FAU se závazky vůči FAU. Daňový subjekt proto nese následky nesprávného právního posouzení oprávněnosti jednostranného započtení. Nelze požadovat po správci daně, aby napravil vzniklé negativní daňové důsledky, jako je úrok z prodlení stran nesprávně tvrzené daně. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
24. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 2. 1. 2026 předeštel polemiku s vyjádřením žalovaného a setrval na své dosavadní argumentaci, aniž by uvedl nové skutečnosti.
25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí a v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. byl vázán obsahem žalobních tvrzení.

26. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, správce daně provedl dne 14. 3. 2018 u daňového subjektu místní šetření, jímž bylo mj. zjištěno, že žalobce provedl dne 27. 3. 2017 jednostranný zápočet pohledávek vůči svému dodavateli FAU, kterým byla započtena pohledávka daňového subjektu vůči FAU ve výši 86 103 980 Kč, již žalobce vytvořil a zaevidoval pod č. 170900001 na základě odborného vyjádření společnosti Ostravská znalecká a. s. ve věci tvorby zisku daňového subjektu, oproti neuhrazeným závazkům žalobce ve výši 86 103 980 Kč vůči společnosti FAU vyvstalých z dodavatelsko-odběratelských vztahů žalobce a této společnosti. Dne 8. 1. 2020 podal žalobce přiznání k DPPO za zdaňovací období 2018/2019. Správce daně dne 23. 4. 2021 vydal výzvu, kterou vyzval žalobce k podání DDP k DPPO za zdaňovací období 2018/2019, neboť existoval důvodný předpoklad doměření daně za toto zdaňovací období, když žalobcem učiněné jednostranné započtení za zdaňovací období 2016/2017 nebylo učiněno v souladu se zákonem a společnost FAU pohledávku žalobce neuznala a rozporovala. Žalobce reagoval na výzvu správce daně vyjádřením ze dne 24. 5. 2021, v němž uvedl, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky zakládající mu povinnost podat dodatečné daňové přiznání, neboť závazky vůči společnosti FAU zanikly provedením jednostranného zápočtu žalobcem. Dne 3. 11. 2021 byla správcem daně zahájena daňová kontrola za zdaňovací období 2018/2019 a dne 1. 12. 2021 vydal správce daně výzvu k prokázání skutečností, kterou byl žalobce vyzván k prokázání, jakým způsobem došlo k zániku závazku vůči společnosti FAU ve výši 86 103 980 Kč. Ve své odpovědi ze dne 2. 2. 2022 setrval žalobce na tom, že dluh vůči společnosti FAU zanikl provedením jednostranného započtení. Správce daně na základě výsledků daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce neprokázal zánik závazku prostřednictvím jednostranného započtení a vydal dodatečný platební výměr na DPPO za zdaňovací období 2018/2019 ve výši 15 551 790 Kč, zrušil daňovou ztrátu ve výši 4 462 119 Kč a současně uložil žalobci zákonnou povinnost uhradit penále ve výši 3 146 979 Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „OFŘ“) ze dne 8. 3. 2024 zamítnuto (žaloba proti tomuto rozhodnutí OFŘ byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 11. 2025 č. j. 22 Af 12/2024-34-pozn. soudu). Vyrozuměním správce daně ze dne 18. 4. 2024 byl žalobce vyrozuměn o úroku z prodlení na DPPO za druhé zdaňovací období, proti němuž žalobce podal dne 15. 5. 2024 námitku, která byla doplněna podáním ze dne 24. 7. 2024 a v níž argumentoval shodně jako ve správní žalobě. O námitce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
27. Krajskému soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že ve vztahu k DPPO za druhé zdaňovací období se žalobce nejprve neúspěšně domáhal soudní ochrany zásahovou žalobou vedenou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 20/2018, a to v souvislosti s průběhem daňové kontroly za toto zdaňovací období. Poté se žalobce domáhal soudní ochrany žalobou proti nečinnosti vedenou pod sp. zn. 22 A 20/2022, když správce daně nerozhodl ve věci DDP žalobce za první zdaňovací období podaného dne 22. 12. 2020. Žalobce se v tomto případě

podanou žalobou domohl rozhodnutí soudu, jímž byla správci daně uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci DDP žalobce ze dne 22. 12. 2020 (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2022 č. j. 22 A 20/2022-31). Podstatou sporu bylo, že žalobce byl správcem daně vyrozuměn o neúčinnosti dodatečného daňového přiznání toliko formou vyrozumění, přičemž tento úkon správce daně nemohl žalobce napadnout řádným opravným prostředkem. Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že výše popsané posouzení DDP žalobce podané za první zdaňovací období provedené správcem daně proběhlo výlučně v rovině procesněprávní. Hmotněprávně o něm bylo rozhodnuto až rozhodnutím ze dne 9. 4. 2024.

28. Krajský soud v rámci posouzení věci předně ve shodě s žalovaným zdůrazňuje, že je nutno rozlišovat dvě samostatná zdaňovací období, která mají vždy jiný předmět řízení, tj. jinou daňovou povinnost žalobce. V prvním případě je předmětem řízení dodatečné doměření daně za první zdaňovací období a v druhém případě je to doměření daně za druhé zdaňovací období. Tato dvě řízení nejsou vzájemně prostupná, jak se mylně domnívá žalobce, a proto nelze procesní úkony činěné v jednom řízení bez dalšího promítat do řízení druhého. Při stanovení daně musí být respektována věcná a časová souvislost příjmů a výdajů vynaložených v daném zdaňovacím období. Krajský soud se ztotožňuje s žalovaným v jeho závěru, že prvním zdaňovacím období byla zdaňovaným příjmem pohledávka žalobce vůči společnosti FAU, která byla žalobcem vytvořena na základě odborného vyjádření společnosti Ostravská znalecká a. s., jež byla následně popřena insolvenčním správcem. Žalobce pod vlivem této skutečnosti podal DDP ze dne 22. 12. 2020, což lze opodstatněně vnímat jako krok k nápravě nezákonného stavu, jenž žalobce sám jednostranným započtením pohledávek vytvořil, jakož i krok k nápravě nesprávně stanovené daně. V druhém zdaňovacím období byl předmětem daně, jak správně uvedl žalovaný, neuhrazený dluh žalobce vůči společnosti FAU ve smyslu § 23 odst. 3 písm. a) bod 11 ZDP. Shodně se zdejší soud vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2025 č. j. 22 Af 12/2024-34.
29. V důsledku popření započtené pohledávky insolvenčním správcem společnosti FAU vznikla u správce daně důvodná pochybnost o úhradě žalobcova dluhu ve výši 86 103 980 Kč, jenž vyvstal z dodavatelsko-odběratelského vztahu žalobce se společností FAU, a jenž byl v té době již dluhem starším 30 měsíců, takže se na něj vztahovalo ust. § 23 odst. 3 písm. a) bod 11 ZDP. Proto správce daně v paralelně probíhajícím daňovém řízení za druhé zdaňovací období vyzval žalobce k podání DDP také za toto zdaňovací období, neboť dluh vůči společnosti FAU nebyl žalobcem v řádném daňovém přiznání za druhé zdaňovací období vykázán. Krajský soud již v rozsudku ze dne 25. 11. 2024 č. j. 22 Af 12/2024-34 dospěl k závěru, že správce daně postupoval v posuzované věci, tj. v řízení o doměření DPPO za druhé zdaňovací období procesně i věcně správně, v souladu s principem řádné správy daní.

30. V nyní souzené věci je spornou otázkou, zda byl žalobce legitimně vyrozuměn o úroku z prodlení z včas nezaplacené daně za druhé zdaňovací období za situace, kdy dle žalobního tvrzení správce daně dlouhodobě disponoval přeplatkem, jenž vznikl úhradou daně za první zdaňovací období. Mezi stranami přitom není sporné, že úhradou daně za první zdaňovací období vznikl žalobci přeplatek na DPPPO, spornou je otázka, k jakému datu se tak stalo.
31. Je-li podáno řádné daňové tvrzení (§ 135 daňového řádu) a správce daně konkludentně vyměří daň (§ 139 odst. 2 daňového řádu), považuje se za den doručení platebního výměru daňovému subjektu poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování (§ 140 odst. 2 daňového řádu) a k tomuto dni se daň eviduje (§ 149 a násl. daňového řádu).
32. Pokud jde o podání DDP, následuje doměření daně a právní úprava je obdobná, jak plyne z ust. § 141 a §§ 143-144 daňového řádu.
33. Je přitom nutno zdůraznit, že žalobce má hospodářský rok stanoven od 1. 7. do 30. 6. následujícího roku, takže v jeho případě termín pro podání daňového přiznání je dle zákona lhůta 6 měsíců po skončení zdaňovacího období, tj. v případě druhého zdaňovacího období do 2. 1. 2020 (viz napadené rozhodnutí, str. 5).
34. Podle ust. § 149 odst. 1 daňového řádu, evidence daní probíhá na osobních daňových účtech. Dle komentářové literatury (*ROZEHNAL T.: Daňový řád. Praktický komentář, Wolters Kluwer, ISBN: 978-80-7676-989-2*) osobní daňové účty představují typ evidence zachycující dobu od okamžiku vzniku daňové povinnosti až po její zánik. Osobní daňové účty jsou tvořeny debetní a kreditní stranou. Údaje se na osobní účty zapisují na základě předpisných, odpisných, platebních a opravných dokladů. V podstatě se jedná o tituly jako rozhodnutí o stanovení daně, doklady o hotovostních platbách apod. Údaje na osobních daňových účtech musí být aktuální každý den. V opačném případě by správce daně nebyl schopen zajistit správné pořadí přijatých plateb a zejména jejich zápočet na správné daňové povinnosti. To by následně vedlo ke vzniku nedůvodných přeplatků či nedoplatků.
35. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu, který se týká speciálně doměřovacího řízení, se do evidence daní zaznamenává doměřený rozdíl na dani, jakmile platební výměr nabude právní moci (viz rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Afs 399/2017-26 a ze dne 17. 3. 2021 č. j. 4 Afs 309/2020-33). Ust. § 143 odst. 2 daňového řádu má povahou *lex specialis* ve vztahu k § 149 odst. 1 daňového řádu, který jen obecně stanoví předmět evidence, nikoliv podmínky, za nichž má být daňová povinnost do evidence předepsána (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 5. 2022 č. j. 45 Af 20/2017-115, bod 48). To, že se evidence daní váže na okamžik pravomocného stanovení daně vyplývá také z rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2024 č. j. 6 Afs 18/2024-39, jenž konstatoval, že správce daně může „údaje na osobní daňový účet předepsat na podkladě pravomocného rozhodnutí o stanovení daně, do té doby

rozhodnutí nevyvolává právní účinky a zároveň zapisovaný údaj (daň či úrok) a jeho výše nejsou postaveny najisto“. Do doby, než je daň pravomocně stanovena, jsou finanční prostředky zaslané daňovým subjektem na úhradu daně, která dosud není pravomocně stanovena, vedeny na kreditní straně jeho daňového účtu jako přeplatek (srov rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2024 č. j. 9 Afs 69/2024-26, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 4641/2024, body 27-30).

36. V intencích výše uvedeného lze situaci žalobce v nyní posuzované věci vyhodnotit tak, že jím v řádném daňovém přiznání přiznaná (a zaplacená) DPPO za první zdaňovací období byla konkludentně vyměřena správcem daně a jako taková byla k poslednímu dni lhůty pro podání řádného daňového přiznání zapsána do evidence daní (§ 140 odst. 2 daňového řádu). Do té doby byla platba daně vykázána v kreditní části daňového účtu žalobce jako „přeplatek“. Pravomocným konkludentním vyměřením daně správcem daně se „protnuly“ kreditní a debetní část osobního daňového účtu žalobce a dostaly se do rovnováhy, jelikož správce daně žalobcem přiznanou výši daně akceptoval. Daň tak byla evidována ve výši přiznané žalobcem v řádném daňovém přiznání.
37. Žalobce však k prvnímu zdaňovacímu období podal dne 22. 12. 2020 DDP, o němž bylo správcem daně rozhodnuto až v roce 2024, ovšem s účinky rozhodnutí k poslednímu dni pro podání DDP ve smyslu ust. § 144 odst. 2 daňového řádu, tj. k 2. 1. 2021. Teprve k tomuto datu byl u žalobce evidován přeplatek na dani za první zdaňovací období. Žalobce však byl v prodlení s úhradou DPPO za druhé zdaňovací období již od 2. 1. 2020 a tento stav trval do 31. 12. 2020. Přesně za toto období byl žalobci stanoven úrok z prodlení, jak je správně konstatováno v napadeném rozhodnutí. Pro stanovení úroku z prodlení a jeho výše je rozhodné ust. § 252 daňového řádu, podle kterého úrok vzniká ze zákona a platná právní úprava nedává správci daně žádný prostor pro správní úvahu ani pro zohlednění specifických okolností.
38. Závěrem krajský soud shrnuje, že postup žalovaného a jím vyvozené závěry v nyní souzené věci nelze považovat za formalistické, jak opakovaně argumentuje žalobce, neboť vytýkaný postup správce daně vychází z platné právní úpravy a recentní judikatury správních soudů. Naopak žalobcova argumentační konstrukce nemá oporu v žádném ustanovení daňového řádu. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný nemohl před datem 2. 1. 2021 disponovat přeplatkem žalobce na DPPO za první zdaňovací období, protože žádný neexistoval. Uvedený přeplatek vznikl až ke dni 2. 1. 2021, přičemž na tuto právní skutečnost nemělo žádný vliv to, že žalovaný rozhodl o DDP žalobce za první zdaňovací období až dne 9. 4. 2024 (viz § 144 odst. 2 daňového řádu).

39. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto soudním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. dubna 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu